

Svätý Otec pri generálnej audiencii zhrnul cestu do Gruzínska a Azerbajdžanu

Pápež František zdraví veriacich na Námestí sv. Petra vo Vatikáne pred začiatkom generálnej audiencie. - REUTERS
05/10/2016 11:17

Svätý Otec František sa pri dnešnej generálnej audiencii vrátil k 16. apoštolskej ceste, ktorá uplynulý týždeň viedla jeho kroky do Gruzínska a Azerbajdžanu. Na Námestí sv. Petra boli aj tento raz slovenskí veriaci v bohatom zastúpení. Prítomné boli skupiny z Lendaku, Košíc, Sobraniec, Novej Ľubovne, Liptovskej Tepličky, Prešova, Martina a Trenčína. Pred katechézou pápeža Františka zaznel úryvok z Evanjelia podľa Jána: *«Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam. Ale ja vám nedávam, ako svet dáva. Nech sa vám srdce nevzrušuje a nestrachuje. Počuli ste, že som vám povedal: Odchádzam – a prídem k vám. Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že idem k Otcovi, lebo Otec je väčší ako ja. A povedal som vám to teraz, skôr, ako sa to stane, aby ste uverili, keď sa to stane»* (Jn 14,27-29).

Plné znenie príhovoru pápeža Františka

„Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Uplynulý koniec týždňa som vykonal apoštolskú cestu do Gruzínska a Azerbajdžanu. Vzdávam vďaky Pánovi, že mi to umožnil a obnovujem svoju vďačnosť verejným a náboženským autoritám týchto dvoch krajín, predovšetkým patriarchovi celého Gruzínska Iljovi II. – jeho svedectvo ma potešilo na srdci i na duši – a šejkovi moslimov Kaukazu. Bratská vďaka

biskupom, kňazom, rehoľníkom a všetkým veriacim, ktorí mi dovolili pocítiť ich vrúcnu lásku.

Táto cesta bola pokračovaním a dokončením cesty do Arménska z mesiaca júna. Takým spôsobom som mohol – vďaka Bohu – navštíviť všetky tri tieto kaukazské krajiny, aby som utvrdil Katolícku cirkev, ktorá v nich žije a povzbudil tieto národy na ceste k mieru a bratstvu. Vystihujú to tiež obe mottá tejto poslednej cesty: pre Gruzínsko „*Pax vobis*“ (Pokoj vám) a pre Azerbajdžan „Všetci sme bratia“.

Obe tieto krajiny majú historické, kultúrne a náboženské korene veľmi starobylé, ale zároveň zažívajú novú fázu: vskutku, obidve tento rok oslavujú 25. výročie ich nezávislosti, keďže boli veľkú časť 20. storočia pod sovietskym režimom. A v tejto fáze sa obe stretávajú s viacerými ťažkosťami v rôznych oblastiach sociálneho života. Katolícka cirkev je povolaná byť prítomná, byť nablízku hlavne v znamení lásky a ľudskej podpory; a snaží sa to robiť v spoločenstve s druhými cirkvami a kresťanskými komunitami a v dialógu s inými náboženskými komunitami v presvedčení, že Boh je Otec všetkých a že my sme bratia a sestry.

V Gruzínsku sa táto misia prirodzene uskutočňuje skrze spoluprácu s pravoslávnyimi bratmi, ktorí tvoria väčšinu obyvateľstva. Preto bola veľmi dôležitým znakom skutočnosť, že keď som prišiel do Tbilisi, na letisku ma prijal spolu s prezidentom republiky aj ctihodný patriarcha Il'ja II. Stretnutie s ním v to popoludnie bolo dojímavé, ako ním bola na druhý deň návšteva patriarchálnej katedrály, kde sa uctieva relikvia Kristovej tuniky, symbol jednoty Cirkvi. Táto jednota je upevnená krvou mnohých mučeníkov z rôznych kresťanských denominácií. Medzi najviac skúšanými komunitami je tá asýrsko-chaldejská, s ktorou som zažil v Tbilisi intenzívny moment modlitby za mier v Sýrii, v Iraku a na celom Blízkom východe.

Omša s katolíckymi veriacimi v Gruzínsku – latinskými, arménskymi a asýrsko-chaldejskými – bola slávená v rámci spomienky sv. Terézie od dieťaťa Ježiša, patrónky misií: ona nám pripomína, že pravá misia nie je nikdy prozelytizmom, ale príťažlivosťou ku Kristovi, ktorá vychádza zo silnej jednoty s ním v modlitbe, v adorácii a v konkrétnej láske, ktorou je služba Ježišovi prítomnému v tom najmenšom z bratov. To je to, čo robia rehoľníci a rehoľníčky, ktorých som stretol v Tbilisi, ako tiež neskôr v Baku: robia to modlitbou a prostredníctvom charitatívnych a podporných diel. Povzbudil som ich, aby boli pevní vo viere, nezabúdali, mali odvahu a nádej. A potom sú tam kresťanské rodiny: aká vzácna je ich prítomnosť prijatia, sprevádzania, rozlišovania a integrácie v komunite!

Tento štýl evanjeliovej prítomnosti, ako semeno Božieho kráľovstva je, ak je to možné, ešte viac potrebné v Azerbajdžane, kde väčšinu obyvateľstva tvoria moslimovia a katolíkov je niekoľko stovák, ale vďaka Bohu majú dobré vzťahy so všetkými, predovšetkým udržiavajú bratské vzťahy s pravoslávnyimi kresťanmi. Preto v Baku, hlavnom meste Azerbajdžanu, sme zažili dva momenty, ktoré vie viera udržať v správnom vzťahu: eucharistiu a medzináboženské stretnutie. Eucharistia s malou katolíckou komunitou, kde Duch zosúlaďuje odlišné jazyky a dáva silu svedectva; a toto spojenie v Kristovi nezabraňuje, naopak, povzbudzuje

k vyhľadávaniu stretnutia a dialógu so všetkými tými, ktorí veria v Boha, aby sa spoločne budoval spravodlivejší a bratský svet. Z tejto perspektívy, obrátiac sa na azerbajdžanské authority, som vyjadril túžbu, aby otvorené otázky mohli nájsť správne riešenia a všetci obyvatelia Kaukazu žili v mieri a vzájomnom rešpekte.

Nech boh žehná Arménsko, Gruzínsko a Azerbajdžan a na ceste sprevádza svoj svätý putujúci ľud v týchto krajinách. Ďakujem.“

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -ej-